pot fi iubiți și al doilea... al doilea, de! norocul și celelalte pere mălăiețe, care se aseamănă cu el, vin de afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora, n-ai nici o stăpânire și nici o putere, pe când fericirea, adevărata fericire, în tine răsare și în tine înflorește și leagă rod când ți-ai pregătit sufletul pentru El.

Și pregătirea aceasta e operă de fiecare clipă. Când pierzi răbdarea împrăștii tot ce ai înșirat și iar trebuie să o iei de la capăt. De aceea vezi atât de puțini oameni fericiți... ATÂȚIA CÂT MERITĂ.

A, dacă nu ne-am iubi pe noi fără măsură, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de câte ori am mințit, sau ne-am surprins asupra unei răutăți, ori asupra unei fapte urâte, dacă în sfârșit, ne-am examina mai des și mai cu nepătimire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi, partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se îngrașă dobitocul ce se lăfăiește în nobila noastră făptura.

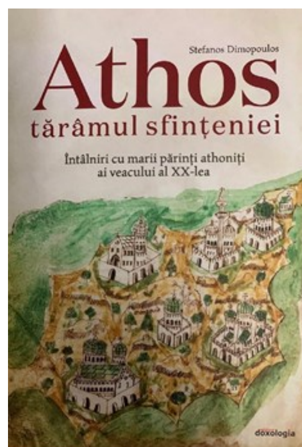
Se știe că durerea este un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage învățătură și din durerile altora.

Eu am mare încredere în voința ta. Rămâne să știi doar ce vrei. Și văd că ai început să știi și asta. Doamne, ce bine-mi pare că ai început să te observi, să-ți faci singură mustrări și să-ți cauți vină.

Așa, Mimilica dragă, ceartă-te de câte ori te simți egoistă, de câte ori te mușcă de inimă șarpele răutății, al invidiei și al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg, cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată, de câte ori deșertăciunea te îndeamnă să strigi: ”Uitați-vă la mine!”. Dar mai ales aș vrea să scriu, de-a dreptul în sufletul tău aceasta: ***“Să nu faci o faptă a cărei amintire te-ar putea face vreodată să roșești”.*** *Nu e triumf pe lume, nici mulțumire mai deplină, ca o conștiință curată.*

Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi trăit cincizeci de ani ai să o înțelegi mai bine. Să dea Dumnezeu să o citești și atunci cu sufletul senin de azi!

Te îmbrățișez cu drag, A. Vlahuță”

Librăria Logos ne recomandă

Sfinți și Cuvioși Părinți athoniți precum Efrem Katunakiotul, Emilianos Simonopetritul, Paisie Aghioritul, Ambrozie Lazaris și mulți alții ne vorbesc în cartea cartea „Athos, tărâmul sfințeniei. Întâlniri cu marii părinți athoniți ai veacului al XX-lea”, prin intermediul experiențelor athonite ale doctorului oftalmolog Stefanos Dimopoulos, ucenic al Părintelui stareț Emilianos. Autorul ne oferă prilejul de a respira atmosfera duhovnicească a Grădinii Maicii Domnului, de a cunoaște întâmplări minunate trăite de acesta alături de sfinții athoniți ai veacului trecut.

ȘTIRI

În Episcopia Basarabiei de Sud va fi construită prima mănăstire dedicată eroilor români înhumați la Țiganca. Lăcașul de cult, ce va avea hramul „Înălțarea Domnului”, va fi ridicat chiar în localitatea unde românii și-au pierdut viața în timpul celui de-al doilea Război mondial.

Există locuri unde istoria s-a scris cu sânge.... Există locuri unde libertatea a luat forma sacrificiului suprem... Există locuri ce cheamă la memorie și mântuire... Un astfel de loc este Dealul Țiganca de pe malul Prutului, unde pământul mai păstrează urmele obuzelor ce i-au mușcat din holde în vara fierbinte a anului 1941, iar în noapte se mai aud gemetele celor care și-au pierdut viața în una dintre cele mai crâncene bătălii pentru Basarabia. Lupta de la Țiganca, din iulie 1941, este considerată de istorici cea mai sângeroasă bătălie purtată de români pentru reîntregirea granițelor țării. Pierderile armatei române s-au ridicat la 4.271 de morți, 12.326 de răniți și 6.168 de dispăruți. După mai multe demersuri, Statul Român a amenajat aici un cimitir ostășesc, cu 1200 de cruci ridicate în onoarea ostașilor și ofițerilor români care s-au jertfit pentru dezrobirea Basarabiei. *(sursa:basilica.ro)*

„Așteptând am așteptat pe Domnul.”

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine”

Cuvânt al Sfântului Luca al Crimeii

„La judecată nu ne va judeca și pedepsi Domnul cât ne vom judeca și pedepsi noi înșine.”

Lupta cu sine, cu propria păcătoșenie, este cea mai grea luptă de pe pământ. Dacă nu ducem această luptă sau o ducem fără vlagă și credință, poticnindu-ne la tot pasul, păcatele noastre ne vor însoți în viața de după moarte, de dincolo de mormânt – și acolo vor fi supuse îndată așa-numitei judecăți particulare, prin care trece orice răposat.

Ce înseamnă această judecată particulară? Înseamnă că **sufletul**, ieșind din trup și recunoscând că ține de lumea duhovnicească, **după ce ajunge în această lume luminoasă simte puternic faptul că nu e potrivit cu ea, simte întunericul și apăsarea păcatului,** împiedicarea și orbirea sa duhovnicească, ceea ce îi pricinuiește grele suferințe și mustrări de conștiință ca urmare a vieții netrăite cum se cuvine.

Trăind pe pământ în trup, sufletul păcătosului privește trupește și sufletește, nu duhovnicește, tot ce îl înconjoară, chiar și pe sine însuși – iar înțelegerea duhovnicească a propriei ființe și a vieții sale păcătoase îi e închisă, nu este trează, descoperindu-i-se abia după ieșirea din trup. Atunci, în lumina veșniciei, începe *să se desfășoare tot zapisul faptelor săvârșite, iar ele încep să mustre, să certe și să ardă sufletul*, arătând întregii lumi duhovnicești toată urâțimea, toată sărăcia, toată nelegiuirea vieții pământești a păcătosului.

La judecata particulară nu ne va judeca și pedepsi Domnul cât ne vom judeca și pedepsi noi înșine; conștiința noastră ne va judeca și pedepsi prin suferințe pentru păcatele vieții noastre pământești. Puterea vrăjmașă, demonică, va începe să adâncească aceste învinuiri, amintind pe rând păcatele vieții care s-a scurs. Îngerul păzitor se împotrivește acestei puteri, apărându-l pe răposat.

Pe lângă aceasta, după judecata particulară primim o hotărâre aparte a lui Dumnezeu cu privire la soarta noastră și un loc aparte, unde de rămânem până la Înfricoșătoarea Judecată.

Hristos a ascuns de noi vremea când va veni să ne judece, dar ne-a descoperit pentru ce ne va judeca – și aceasta este principalul. Ce milă a lui Dumnezeu și ce mângâiere pentru noi este să știm dinainte pentru ce ne va judeca Domnul! Știind asta, nu vom mai putea nici trăi, nici muri orbește, nu vom mai putea să ne dezvinovățim

13 martie:

Sf. Simeon Noul Teolog (†1032),

Acest de Dumnezeu-purtător și mare Părinte al Bisericii s-a născut în Galatia din Paflagonia (partea de nord a Turciei de azi). Sf. Simeon a primit educație aleasă la Constantinopol, iar apoi a fost curtean imperial. Dar după o vreme a părăsit toate pentru Hristos și s-a retras într-o mănăstire. El a dus o viață de aspre nevoințe sub îndrumarea Bătrânului Simeon, după care a ajuns să fie starețul Mănăstirii Sf. Mamas, iar la sfârșit, zăvorât. Este cel mai mare teolog al Bisericii de după Sf. Grigorie Teologul. Sf. Simeon simțea Harul lui Dumnezeu în inimă. Cuvintele lui sunt descoperiri dumnezeiești și duhovnicești cu adevărat teologice. El a murit la anul 1032 după Hristos, iar sfintele sale moaște sunt făcătoare de minuni.

prin necunoaşterea a ceea ce ne aşteaptă dincolo de mormânt.

Ni s-au dat *două porunci de temelie*: cea privitoare la *dragostea de Dumnezeu* şi cea privitoare la *dragostea de aproapele*. Pentru neîmplinirea lor ne va judeca Domnul. Aceste porunci sunt de nedespărţit în ochii lui Dumnezeu. Dacă îl vom hrăni pe cel flămând sau vom da de băut celui însetat, facem asta şi pentru Hristos. Dacă îl îmbrăcăm pe cel gol sau mergem la cel bolnav, facem asta şi pentru El. **Hristos este nedespărţit de omul suferind** tot atât pe cât este porunca dragostei de Dumnezeu nedespărţită de porunca dragostei de aproapele. Mântuitorul nu Se desparte de cei pentru care a vărsat Preacuratul Său Sânge, pentru care Şi-a dat sfânta Sa viaţă.

Să ne smintim, oare, de faptul că oamenii lipsiţi de dragoste vor merge în chinul veşnic? Nu, fiindcă singuri s-au osândit la acest chin. Chiar dacă Hristos nici n-ar fi rostit înfricoşătoarea Sa hotărâre, ei tot s-ar fi osândit singuri la asta. Deodată li se va perinda prin faţă, într-o clipită, întreaga viaţă care a trecut, îşi vor aminti până în cele mai mici amănunte orice cuvânt şi faptă rea, orice gând necuvios –şi se vor îngrozi. Aceasta se poate numai fiindcă **tot ce este făcut, spus, gândit de noi se întipăreşte pe veci în duhul nostru**, fără a se putea şterge. Duhul păstrează aceste întipăriri, şi când va fi eliberat de legăturile trupului, când trupul va deveni duhovnicesc, el va descoperi ochilor duhovniceşti ai omului tot ce s-a întâmplat de-a lungul vieţii sale. Aceasta va fi Înfricoşata Judecată pe care omul o va face singur asupra sa. *Propriul lui duh, propria lui conştiinţă îl vor osândi.*

Ce se va întâmpla cu nefericiţii aşezaţi de-a stânga? Va fi plângere mare, care va umple întreaga lume. Vor curge râuri şi mări de lacrimi. Îl vor vedea pe Domnul Iisus Hristos ca Judecător al lumii arhiereii Ana şi Caiafa, care L-au răstignit. Îl va vedea Pilat, Îl vor vedea ostaşii care au bătut piroane în mâinile şi în picioarele Lui. Îl va vedea ostaşul ce I-a străpuns cu suliţa inima. Îl vor vedea şi va cădea peste ei groază de nedescris. Irod îl va vedea pe Înaintemergătorul Ioan, căruia el i-a tăiat capul, stând lângă Domnul Iisus. Împăraţii romani, care i-au prigonit cumplit pe creştini pentru credinţa în Domnul Iisus Hristos, vor vedea nenumăratele cete ale mucenicilor împurpuraţi de sânge. Împăratul Iulian Apostatul Îl va vedea în lumină dumnezeiască şi în slavă pe Judecătorul Atotputernic, al Cărui nume a vrut să-l şteargă din amintirea lumii, ca să statornicească în locul lui pomenirea dumnezeilor săi mincinoşi.

Nenumăratele cete ale desfrânaţilor vor vedea cetele luminoase ale fecioarelor, în fruntea cărora va fi Sfântul Ioan Teologul – cete de oameni în haine albe, având pe cap cununi de lumină; le vor vedea, *vor pricepe murdăria sufletului şi inimii lor* şi vor cădea într-o deznădejde nemărginită. Preacurvarii îşi vor vedea soţiile şi soţii pe care i-au rănit atât de adânc. Tâlharii îi vor vedea pe cei pe care i-au ucis; hoţii îi vor vedea pe sărmanii cărora le-au luat ultimul bănuţ, vor pricepe suferinţele pe care le-au pricinuit, vor vedea cât de mult a decăzut vrednicia lor omenească. Cei răi de gură îi vor vedea pe oamenii ce şi-au păzit curăţia limbii, îi vor vedea îmbrăcaţi în haine albe pe marii nevoitori care s-au luptat întotdeauna cu limba lor, îi vor vedea pe sfinţii din ale căror guri ieşeau numai cuvinte harice şi niciodată cuvinte rele, blesteme şi minciuni. Vor vedea toate acestea clevetitorii, şi focul iadului le va aprinde limbile.

Şi va începe Judecata, aspră şi dreaptă, şi se va împlini ceea ce ne-a spus Iisus Hristos: "*Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, că aceia se vor sătura*!" (Matei 5, 6).

Iată, v-am descris ziua cea înfricoşătoare ca să vă cutremuraţi, ca să pricepeţi şi să cunoaşteţi că *doar prin sfânta pocăinţă ne putem şterge păcatele fără număr*. V-am vorbit despre asta fiindcă începe Postul Mare – vreme de pocăinţă şi de mântuire. Deci amintiţi-vă acest lucru şi începeţi, cu ajutorul îngerului păzitor, calea pocăinţei voastre. Amin!

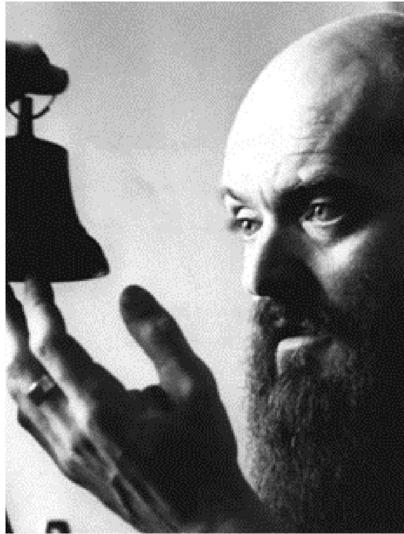
Patericul Sfântului Sava

De unde se nasc bolile, de unde neputinţele şi moartea mai înainte de vreme? Oare nu de la îmbuibare şi răsfăţarea pântecelui? Iar mulţumirea cu puţin e maica sănătăţii, în măsura în care ne stricăm trupul cu dezmierdările, ne stricăm şi sufletul cu patimile; trupul e pământesc, dar dacă vrem va deveni ceresc. Curăţeşte, deci, vasul trupului, şi Dumnezeu Se va sălăşlui în tine.

Din imnele iubirii dumnezeieşti ale Sf. Simeon Noul Teolog

Eu pătimesc, eu sufăr dureri în sufletul meu smerit,
când înlăuntrul lui apare clar lumina Ta strălucitoare.
Dorul iubitor se cheamă şi este în mine durere,
E o durere pentru mine de-a nu Te putea cuprinde întreg
şi de-a nu mă sătura, cum doresc.
Aceasta mi se întâmplă; şi suspin.
Totuşi, fiindcă Te văd, aceasta mi-ajunge
Aceasta îmi va fi slava şi bucuria şi coroana împărătească.
Şi aceasta mă va face asemenea îngerilor,
mai presus de toate cele plăcute şi dorite ale lumii.

ARVO PÄRT - *Muzica în duh ortodox*

„Cum să umpli tăcerea care va veni cu sunete vrednice de tăcerea care premerge?... tăcerea este întotdeauna mai desăvârşită decât muzica. E de ajuns să învăţăm să o ascultăm"

Estonianul Arvo Pärt este nu numai un creştin ortodox credincios, ci şi un om al Bisericii angajat, care trăieşte o intensă rugăciune şi viaţă spirituală. Bogăţia experienţei sale duhovniceşti lăuntrice dobândite prin trăirea Tainelor Bisericii este pe deplin reflectată în muzica sa, care este eclezială şi sacră atât în formă, cât şi în conţinut. Cunoaşterea personală a Părintelui Sofronie (Saharov), ucenic şi biograf al Sfântului Siluan, mult-iubitul stareţ athonit canonizat de Biserică, a exercitat o influenţă semnificativă asupra lui Arvo Pärt.

Muzica lui se naşte, după ce compozitorul a tăcut multă vreme în sensul literal al termenului. **„Muzica se poate naşte dacă ne apropii de tăcere cu dragoste"**. Compozitorul aşteaptă vreme îndelungată muzica, muzica născută din aceeaşi tăcere, adică acel nimic din care Dumnezeu a făcut lumea. Aşteptarea este trezvitoare, iar ea se înfăţişează ca o pauză, pauză îndrăgită de compozitorul estonian, pauză ce apare des în muzica lui. Pauza nu ţine de formă, ci este pâinea cea spre fiinţă necesară pentru a ne opri: să cugetăm, să cântărim, să renunţăm sau să spunem următorul cuvânt. Pauza este concentrarea puterilor, sursa înţelepciunii şi poarta spre veşnicie.

Mulţi fug de simplitate, părându-li-se o lipsă, dar bogăţia şi diversitatea sunt o împrăştiere. Pärt caută unitatea, laconismul şi armonia, înlăturând neesenţialul. Un singur sunet bine redat este îndeajuns, el linişteşte, el este sunetul unic, calmul, tăcerea. Trei note, ce fac un acord, răsunând ca un clopot, este motivul denumirii stilului *tintinnabuli*. *Tintinnabuli* este ca o ascultare ascetică, cu el Pärt ar vrea să aibă viziunea adevărului divin pentru veşnicie.

Arvo Pärt a început ca un compozitor de avangardă în anii '60, apoi a căutat un stil propriu în anii '70, perioada tăcerii sale sfârşind când a scris *Für Alina (pentru Alina), Trivium, Fratres, Tabula Rasa, Spiegel im Spiegel (oglindă în oglindă)* etc., în care apare noul stil *tintinnabuli* ce ţinteşte la o simplitate desăvârşită, bazându-se pe consonanţa terţelor, dezvoltându-se din minimalismul caracteristic postmodernismului sau modernităţii târzii.

În anii '80 Pärt compune muzică sacră pe texte catolice, fiind influenţat de tradiţia catolică, precum în *Te Deum, Stabat Mater, Berliner Messe* ş.a. Din anii '90, compozitorul estonian compune pe texte din creştinismul ortodox precum *I am the True Vine, Silouan's Song* sau *Canonul de pocăinţă*.

Silouan's Song se bazează pe cuvintele sfântului Siluan, tânjind după Dumnezeu, dar este compus pentru orchestră de coarde, încât despărţirea muzicii seculare de cea sacră pare să se fi încheiat la sfârşitul mileniului, în muzica simplă şi profundă a unui mare compozitor, cum este Arvo Pärt.

(sursa:lumeninmundo.wordpress.com)

Scrisori uitate ...

Într-o lume atât de digitalizată cum e lumea noastră, cine mai scrie azi o scrisoare de mână: fii către părinţi, nepoţii către bunici, prietenii către prieteni? Şi de ce ar mai scrie cineva dacă tastatura – oricare ar fi ea – alunecă uşor sub degete, iar mesajul trimis este la un click distanţă?
În ultimii 3-4 ani de digitalizare, eu şi copiii mei ne-am făcut o obişnuinţă în a scrie felicitări, prietenilor noştrii la aniversările lor; ocazie prin care alegem felicitări frumoase şi cuvinte încondeiate...
Şi dacă în general, tot nu mai scriem scrisori de mână, haideţi măcar să citim împreună o scrisoare scrisă de un tată la aniversarea fiicei sale. Fiica este, Margareta – *Mimilica* – o adolescentă de 17 ani, care ca orice tânăr se confruntă cu problemele vârstei din vremurile ei, iar tatăl este binecunoscutul scriitor, Alexandru Vlahuţă.
Ce sfaturi! Ce minuni de gânduri! Să luăm aminte...
(Laura Chîlnicean)

„Să trăieşti Mimilica dragă, să fii bună, să fii bună pentru ca să poţi fii fericită!

Cei răi nu pot fi fericiţi. Ei pot avea satisfacţii, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că mai întâi nu

MINUNATUL SFÂNT GRIGORIE CEL MARE

(†12 martie 604)

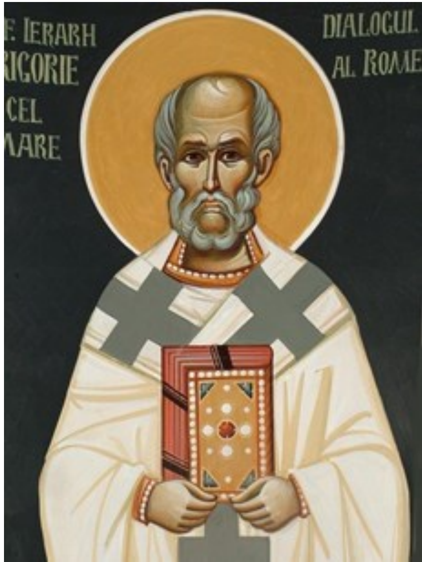
Sf. Grigorie cel Mare, s-a născut în jurul anului 540, în Roma și a fost primul călugăr ales episcop (papă) al Romei. În calitate de episcop, el a condus Biserica vreme de peste treisprezece ani, lăsând o seamă de scrieri duhovnicești de mare importanță. Pentru scrierea „*Dialoguri despre viața și minunile sfinților din Italia*”, carte în patru volume, Sf. Grigorie a fost numit și „Dialogul”. Tot el a fost cel care a consemnat în scris Sf. Liturghie a Darurilor mai înainte Sfințite, care până atunci, circula numai pe cale orală.

Episcop fără voia sa

După ce a murit Pelaghie episcopul Romei, toți, cu un glas, au ales în scaunul acela pe Sf. Grigorie. Însă el, fugind de cinstea omenească, a plecat din cetate și s-a ascuns prin locuri pustii. Căutând tot poporul din Roma pe doritul lor păstor, Grigorie, și negăsindu-l, au început a face rugăciuni către Dumnezeu, ca să le arate pe robul Lui. Atunci s-a făcut din cer un stâlp de foc, văzut de toți, și s-a pogorât spre locul unde era Sf. Grigorie, ascuns într-un munte pustiu. Deci, toți au cunoscut că pentru dânsul s-a arătat acel stâlp ceresc și au alergat îndată acolo, unde găsindu-l, l-au luat de acolo, măcar că nu voia. Așa s-a așezat Sf. Grigorie papă al Romei celei vechi, pe vremea împărăției lui Mavrichie (582-602).

Multmilostivul

Odată, pe vremea când era egumen al Mănăstirii Sfântul Andrei, a venit la dânsul un sărac și i-a zis:
- *Miluiește-mă, robule al lui Dumnezeu, deoarece, fiind cârmaci de corabie, am pierdut nu numai averile mele câte am avut, dar și pe cele străine.*
Iar Sf. Grigorie, a chemat pe fratele care-i slujea și i-a poruncit să dea omului aceluia șase galbeni. Săracul, luând ceea ce i s-a dat, s-a dus. Apoi, după câtăva vreme, tot în ziua aceea, a venit la fericitul același sărac, zicând:
- *Miluiește-mă, robul lui Dumnezeu, că multe am pierdut, iar tu puțin mi-ai dat.* Fericitul, chemând iarăși pe slujitorul lui, i-a zis:
- *Frate, du-te și-i dă alți șase galbeni.*
Fratele a făcut așa și săracul acela a luat de la sfântul, în aceeași zi, doisprezece galbeni și a plecat. După puțină vreme, a venit iarăși, a treia oară, același sărac, strigând către Sfântul:
- *Fie-ți milă de mine, și-mi mai dă încă din îndurările tale, că am pierdut în mare foarte multă bogăție străină.* Iar fericitul Grigorie a zis către slujitorul său:
- *Mergi, frate, și mai dă aceluia ce cere încă șase galbeni.* Fratele răspunse:
- *Să mă crezi, cinstite părinte, că n-a mai rămas în cămară nici un galben.* Fericitul îi zise:
- *De nu ai altceva, dă-i haine, ori vreun vas.* Fratele răspunse:
- *Nu avem alt vas decât un taler de argint, în care maica ta ți-a trimis linte după obicei.* Iar plăcutul lui Dumnezeu Grigorie a zis:
- *Du-te, frate, și dă săracului și acest taler, ca să nu se ducă mâhnit de la noi, căci caută mângâiere în primejdia sa.* Deci, luând săracul acela talerul de argint, s-a dus veselindu-se. După aceea, n-a mai venit să ceară milostenie, pentru că îngerul Domnului fusese acela.

Altă dată, pe vremea când era deja papă al Romei, a poruncit sfântul cămărașului său să cheme la masă doisprezece străini, ca să prânzească cu dânsul. Iar după ce au stat, Sf. Grigorie, uitându-se, a văzut treisprezece inși la masă. Deci, chemând pe cămăraș, i-a zis încet: „*Oare nu ți-am poruncit să chemi doisprezece inși? Iar tu de ce ai chemat, fără voia mea, și pe al treisprezecelea?*” Sachelariul, înfricoșându-se, a zis: „*Să mă crezi, preacinstite stăpâne, că nu sunt mai mult decât doisprezece!*” Pentru că nici el, nici altul, nu vedea pe cel de-al treisprezecelea, care ședea la sfârșitul mesei și chipul feței lui se schimba, încât uneori se arăta bătrân și cărunt, iar alteori i se părea a fi un tânăr voinic. Când s-a sculat de la masă, Sf. Grigorie le-a dat drumul la toți, iar pe cel de-al treisprezecelea, care era minunat la chip, l-a oprit și băgându-l în cămara sa și i-a zis: „*Te jur cu puterea cea mare a lui Dumnezeu, să-mi spui cine ești tu și care este numele tău?*” Iar el a zis către dânsul: „*Pentru ce întrebi de numele meu? Acesta este minunat! Însă să știi, că eu sunt acel cârmaci de corabie sărac, care am venit la tine în Mănăstirea Sfântului Andrei, când ședeai și scriai în chilia ta și mi-ai dat doisprezece galbeni, precum și talerul cel de argint, pe care cu linte ți-l trimisese maica ta! Și să-ți fie știut că dintr-acea zi în care mi-ai dat acelea cu dragoste și cu bunătate, te-a ales pe tine Domnul, ca să fii întâi pe scaun șezător al Sfintei Lui Biserici din Roma*”. Iar Sf. Grigorie a zis către dânsul: „*Cum știi tu că de atunci m-a hotărât Domnul să fiu papă?*” Răspuns-a acela: „*Deoarece sunt înger al Domnului Atotțiitorul, pentru aceasta știu că de atunci m-a trimis Domnul la tine, ca să știu judecata ta, dacă cu iubire de oameni iar nu pentru slavă deșartă faci milostenie!*”

Fericitul, auzind aceea, s-a înspăimântat foarte tare, căci până atunci nu văzuse înger la față și să vorbească cu el ca și cu un om. Iar îngerul care i se arătase a zis către sfânt: „*Nu te teme, că, iată, m-a trimis Domnul să fiu împreună cu tine toată viața ta și să duc rugăciunile tale lui Dumnezeu, ca toate cele ce cu nădejde le vei cere de la El, să ți se dea*”. Iar Sf. Părinte Grigorie a căzut cu fața la pământ și s-a închinat, dând mare mulțumire Domnului.

Mântuitorul i Se arată

Iarăși, într-o zi ospătând la prânz pe niște străini, unuia dintre dânșii, după obiceiul smereniei sale, a voit să-i dea apă pentru mâini și, întorcându-se, a luat vasul cu apă degrabă; dar iată că acela căruia voia să-i toarne apă pe mâini nu s-a mai găsit și, căutându-l cu dinadinsul și negăsindu-l, se mira foarte mult. Iar în noaptea viitoare, dormind el, i S-a arătat Domnul, zicându-i: „*În celelalte zile ai ospătat mădularele Mele, care sunt săracii, iar în ziua de ieri, chiar pe mine Mine Însumi M-ai primit!*”

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Cei patru stâlpi ai anului 2021

RUGĂCIUNEA (II)

Sf. Sofronie de Essex – Lupta în rugăciune

„Erudiția cere multă osteneală, dar rugăciunea este incomparabil mai greu de dobândit.”

Rugăciunea e o creație infinită, arta supremă. Mereu și mereu simțim o năvală înfocată spre Dumnezeu, urmată numai de o cădere din lumina Sa. Iarăși și iarăși devenim conștienți de neputința minții de a se ridica spre El. Sunt clipe în care ne simțim la marginea nebuniei. „*Ne-ai dat porunca de a iubi, dar nu se află în mine puterea de a iubi.* Mintea mea e prea slabă ca să Te înțeleagă pe Tine. Duhul meu nu poate vedea tainele voii Tale. Zilele mele trec în nesfârșită dezbinare. Sunt chinuit de teama de a Te pierde din pricina gândurilor rele din inima mea.”

Uneori rugăciunea pare să slăbească și atunci strigăm: „Doamne, sămi ajuți mie, grăbește-Te!” (Ps. 69, 1). Iar dacă nu lăsăm din mână poala veșmântului Său, ajutorul va veni. **Este vital *să locuim* în rugăciune spre a contracara influența distructivă și persistentă a lumii exterioare.**

Rugăciunea nu va întârzia să facă din nou vie în noi suflarea dumnezeiască pe care Dumnezeu a suflat-o în nările lui Adam și în virtutea căreia Adam „s-a făcut suflet viu” (Fc. 2, 7). Atunci mintea noastră renăscută se va minuna de înalta taină a ființei, și inimile noastre se vor face ecoul laudelor înălțate de psalmist lucrurilor minunate ale Domnului. Vom înțelege sensul cuvintelor lui Hristos: „Eu am venit ca viață să aibă și din belșug s-o aibă” (In. 10, 10).

Dar această viață e plină de paradoxuri, ca de altminteri întreaga învățătură a Evangheliei. „Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!” (Lc. 12, 49). Până ce nu trecem prin acest foc ce mistuie patimile care ne destramă firea, nu vom vedea focul transformându-se în lumină, fiindcă nu Lumina, ci Focul vine mai întâi: în starea noastră căzută arderea premerge luminării. *Să binecuvântăm, așadar, pe Dumnezeu pentru acest foc mistuitor.* Oricât de chinuitoare ar fi această recreare, oricât de dureros ar fi acest proces, el va fi unul fericit. Erudiția cere multă osteneală, dar rugăciunea este incomparabil mai greu de dobândit.

Atunci când Evangheliile și Epistolele devin reale pentru noi, vedem cât de naive au fost noțiunile noastre trecute despre Dumnezeu și despre viața întru El, cât de departe întrece realitatea închipuirea omului. „Pe cele ce ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acelea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (1 Cor. 2, 9).

Îngustă este calea, spinoasă și chinuitoare. Înaintând pe ea vom suspina mult. Frica aceea care este „începutul înțelepciunii” (Ps. 110, 10), se va agăța de inima noastră și va răsuci întreaga noastră ființă din afară înspre înăuntru, pentru a concentra atenția asupra a ceea ce se întâmplă în interior. Neputincioși în a-I urma lui Hristos, ne vom opri înfricoșați. „Și erau pe drum... și Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți; și cei ce mergeau în urma Lui se temeau” (Mc. 10, 32).

Nimeni dintre noi nu poate scăpa de suferință dacă vrem să ne naștem la o nouă viață în Dumnezeu, dacă vrem să transformăm trupurile noastre firești în trupuri duhovnicești. Numai puterea rugăciunii depășește rezistența materiei și eliberează mintea noastră din această lume strâmtă și inertă spre vastele spații deschise, strălucind de Lumină.

---

11 martie:

Sf. Ier. Sofronie, patriarhul Ierusalimului (†644)

Sfântul a păstorit Biserica lui Hristos timp de zece ani, cu multă râvnă. A scris *Viața Sfintei Maria Egipteanca* și a alcătuit *Rânduiala Sfințirii Apei Celei Mari*; el a pus de asemenea multe imne și cântări în diferitele slujbe ale Bisericii (printre care cântarea *Lumină lină*, de la Vecernie). Când califul arabilor a cucerit Ierusalimul, a început îndată un jaf sălbatic, împreună cu uciderea creștinilor ce trăiau acolo. Sf. Sofronie s-a rugat atunci cu lacrimi lui Dumnezeu să-l ia dintre cei vii, ca să nu vadă profanarea Mormântului Sfânt. Dumnezeu a ascultat ruga alesului Său și l-a luat la Sine.

MĂRTURISITORII LA CEAS DE POMENIRE

Borne în timp (I)

1944-1964

„E clipa supremă. Golgota mă cheamă
să urc cu zăvozii la groapa comună
în care nu-s lanțuri, nici teamă.
Hai, vino, Iisuse, de-mi pune pe frunte cunună."

Cum să gândim întâmplătoare ziua de 9 martie care a fost declarată, la nivel național, acum câțiva ani, ca zi a deținuților politici anticomuniști din România? 9 martie – jertfa celor 40 de mucenici de la lacul înghețat al Sevastiei... 9 martie – ziua celor câteva sute de mii de mărturisitori din temnițele înghețate ale comunismului...

Ne-am gândit să punctăm câteva momente importante ale acestei din urmă mărturisiri și evenimentele care au determinat-o, într-un prim episod care se oprește la anul 1964. Ne cerem iertare pentru scăpările inerente.

1944

23 aug: La ordinul Regelui Mihai I, Mareșalul Ion Antonescu este destituit din funcția de Conducător al Statului și arestat. România încetează alianța cu Puterile Axei, precum și acțiunile militare împotriva unităților sovietice.
31 aug: Armata Roșie intră în București.

1945

6 martie: Se constituie guvernul pro-comunist condus de dr. Petru Groza.
20 aug: Regele Mihai I declanșează „greva regală".
8 nov: În Piața Palatului din București, cu ocazia onomasticii Regelui, se desfășoară o mare manifestație pro-monarhistă soldată cu 11 morți și sute de arestări, operate de guvernul Groza.

1946

7 ian: SUA și Mare Britanie recunosc guvernul Groza. Se încheie „greva regală".
1 iunie: Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Z. Vasiliu și Gheorghe Alexianu sunt executați la Jilava.

1947

14 iulie: Are loc arestarea pe aeroportul Tămădău a zece lideri ai PNȚ, o înscenare catalogată drept „act de trădare națională".
4 nov: Iuliu Maniu și Ion Mihalache sunt condamnați la muncă silnică pe viață.
30 dec: Regele Mihai este silit să abdice, iar parlamentul proclamă Republica Populară Română.

1948

26 febr: Moare patriarhul Nicodim Munteanu, în condiții suspecte, mai ales după ce, urmare a atitudinii sale demne în fața sovieticilor, E. Bodnăraș i-a promis că nu va mai ajunge să participe la sinodul pan-ortodox din 1948.
14 mai: Val uriaș de arestări dintre oponenții regimului comunist (aprox. 15.000 oameni).
11 iunie: Este adoptată „Legea nr. 119 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi". 8894 de întreprinderi sunt trecute în proprietatea Statului.
30 aug: Este înființată Direcția Generală a Securității Poporului.

1949

1 martie: Moare episcopul Grigorie Leu al Hușilor, otrăvit cu arsenic, în urma unei vizite la prim-ministrul Petru Groza, după desființarea episcopiei.
3-5 martie: Are loc Plenara CC al PCR în urma căreia se declanșează procesul de colectivizare a agriculturii.
25 mai: Consiliul de Miniștri hotărăște construcția Canalului Dunăre-Marea Neagră, numit Canalul morții, întrucât mii de oameni care constituiau elita intelectuală și spirituală a țării, au murit acolo.
6 dec: În penitenciarul Pitești începe procesul de „reeducare", respectiv spălare a creierului prin tortură, asupra a 1.000-3.000 de tineri, care ar fi trebuit să fie viitoarele generații de elită ale României.

1950

14 ian: Sunt înființate unitățile (ulterior colonii) de muncă „pentru reeducarea elementelor dușmănoase Republicii Populare Române".
28 febr: Uciderea studentului Cornel Niță, crunt bătut de Țurcanu la Pitești, unul dintre puținii martiri care au scăpat de reeducare prin moarte.

„Eu nu puteam să rezist prin toate încercările prin care am trecut douăzeci și ceva de ani de zile dacă nu mă ajuta Darul lui Dumnezeu."
Ierom. Marcu Dumitru

1951

18 iunie: Are loc deportarea în Bărăgan a populației din 203 localități de pe raza județelor Timiș, Caraș-Severin și Mehedinți.
25 dec: Ierom. Gherasim Iscu trece la Domnul, la închisoarea Tg. Ocna, fiind, alături de Valeriu Gafencu, modelele de sfințenie care i-au întărit pe deținuții politici, mai ales prin Rugăciunea inimii.

1952

18 febr: Nu mult după ierom. Gherasim, trece la Domnul și Valeriu Gafencu, sfântul închisorilor.
2 iunie: Gheorghiu-Dej preia funcția de Președinte al Consiliului de Miniștri.
august: Se stopează procesul „reeducării" de la Pitești.
29 oct: Mircea Vulcănescu închide ochii în temnița Aiudului, lăsând pentru noi toți aceste cuvinte-testament: „Să nu ne răzbunați!".

1953

5 febr: Se stinge din viață, la Sighet, Iuliu Maniu.

1954

10 oct: Începe procesul torționarilor de la Pitești în frunte cu Eugen Țurcanu, care va fi condamnat la moarte chiar de comuniștii pe care i-a slujit.

1955

18 oct: Este arestat Gavril Vatamaniuc, conducător al grupului de rezistență anticomunistă din Munții Bucovinei.

1956

30 oct: Are loc o mare adunare a studenților la Timișoara în contextul Revoluției maghiare, soldată cu anchetarea a peste 2.000 de studenți.

1957

19 iulie: Este împușcat Leon Șușman, liderul unuia dintre cele mai importante grupuri ale rezistenței anticomuniste românești.
2 aug: Sunt condamnați la moarte câțiva membri ai grupului de rezistență anticomunistă din Munții Făgăraș, condus de Ion Gavrilă-Ogoranu.
7 dec: Sunt arestați Iosif Capotă și Alexandru Dejeu, conducători ai unui grup de rezistență anticomunistă din Munții Apuseni, ulterior executați la penitenciarul Gherla.

1958

1/2 febr: Sunt uciși Teodor și Avisalon Șușman, membri ai grupului de Rezistență din Munții Apuseni.
20-24 mai: La consfătuirea CAER de la Moscova se anunță retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul României. Concomitent cu acest eveniment se declanșează nu nou val de arestări și de înăsprirea ale condițiilor din penitenciare.
14 iunie: Are loc răscoala deținuților politici închiși la Gherla.
3 aug: Moare în închisoare pr. Sinesie Ioja de la Rănușa, jud. Arad.
4 aug: Membrii grupării spirituale Rugul Aprins, de la Mănăstirea Sf. Antim din București, sunt arestați. Printre ei se găsesc ierom. Daniil Tudor, preoții Dumitru Stăniloae, Benedict Ghius, Andrei Scrima, Arsenie Papacioc, Bartolomeu Anania.
11 dec: Constantin Noica este arestat de autoritățile comuniste, împreună cu un întreg lot de intelectuali, lotul „Noica-Pillat" (între ei: Constantin Pillat, Nicolae Steinhardt, Vasile Voiculescu, Păstorel Teodoreanu).

1959

18 iulie: Sunt executați Petre și Toma Arnăuțoiu, conducătorii grupului de rezistență „Haiducii Muscelului".
26 iulie: Constantin Oprișan moare martiric în casimca Jilavei, după ani de suferințe și tortură.
28 oct: Intră în vigoare Decretul 410/1959, privind situația mănăstirilor din țară. Acesta a dus la închiderea a 92 de mănăstiri (dintr-un total de 224) și alungarea a peste 4.700 de monahi (dintr-un total de aprox. 6.000).

1960

20 oct: Episcopul Nicolae Popovici al Oradei moare după 10 ani de la înlăturarea din scaun și închiderea sa la mănăstirea Cheia, pentru atitudinea demnă și potrivnică regimului comunist.

1961

2 aprilie: Moare la Aiud prof. George Manu, doctor în fizică, elevul lui Marie Curie, laureata premiului Nobel. Unul dintre cei mai mari atomiști ai țării, dar în același timp și un creștin de profunzime.
18 sept: Părintele Ilarion Felea, dăruit cu totul Bisericii și catedrei, prin predici și cărți, trece la Domnul în temnița Aiudului.

1962

27 aprilie: La Plenara CC al PMR se anunță încheierea procesului de colectivizare a agriculturii. Prețul: doar între anii 1950-1953 au fost condamnați aprox. 90.000 țărani.
29 mai: Lt. Col. Gheorghe Arsenescu, lider al grupului de rezistență din Munții Făgăraș, este executat la Jilava.
27 sept: Prin Decretul 772 sunt grațiați 1.540 deținuți politic.
17 nov: Ieroschim. Daniil Sandu Tudor moare la Aiud, în urma unor crunte torturi.

1963

3 ian: Prin Decretul 5 sunt grațiați 2.543 deținuți politic.
26 aprilie: Poetul isihast și doctorul fără de arginți Vasile Voiculescu moare din cauza anilor de chin în închisoare.
27 mai: Unul dintre vârfurile spirituale ale tinerei generații, Gheorghe Jimboiu, trece la Domnul la Aiud, după 15 ani de temniță grea.

1964

16 iunie: Sunt grațiați 3.467 deținuți politic.
24 iulie: Sunt grațiați 3.244 deținuți politic.

"Nu pot și nu vreau să uit închisoarea. Acolo am trăit cele mai înălțătoare momente spirituale din viața mea. Acolo m-am născut a doua oară și Dumnezeu mi-a dat să trăiesc nenumărate minuni, să-i cunosc puterea."

Păr. Ioan Iovan

